

Arrest

nr. 336 600 van 26 november 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. CHALLOUK
Abdijstraat 234
2020 ANTWERPEN

tegen:

de stad ANTWERPEN, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 november 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de stad Antwerpen van 4 oktober 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 6 november 2024 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 15 oktober 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 14 mei 2024 een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische wettelijke partner.

Op 4 oktober 2024 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14/05/2024 werd ingediend door:

Naam: B. (...)

Voornaam: A. (...)

Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te ~~verklaart te verblijven te~~: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/ zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie: heeft de gevraagde documenten niet tijdig voorgelegd, namelijk bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen Belg, bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor Belg en familie.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 52 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van zijn eerste middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing – in casu de bestreden beslissing d.d. 04.10.2024) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid.

Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Gelet op artikel 52 § 1, lid 1 en § 3 van het Vreemdelingenwetbesluit die het volgende bepalen:

“§ 1. [1 Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het

gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

[...]

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. [...]"

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

In casu is de bestreden beslissing van 4 oktober 2024 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Dit alles in ogenschouw genomen dient vastgesteld te worden dat een essentieel en uitermate relevant NIET in overweging werd genomen om tot de bestreden beslissing te komen, terwijl een dergelijk essentieel gegeven door iedere redelijke en zorgvuldige administratieve overheid NIET over het hoofd mag worden gezien.

De materiële motiveringsplicht houdt grosso modo in dat iedere bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en met andere woorden gecontroleerd kunnen worden aan de hand van (overtuigings)stukken uit het (administratief) dossier.

[...]

In casu merkt verzoeker op dat hij een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend middels een bijlage 19ter op datum van 14/05/2024 en de ambtenaren van de Stad Antwerpen conform artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit een woonstcontrole hebben bevolen en/of laten uitvoeren door de wijkagent.

In de bestreden beslissing leest verzoeker echter enkel het volgende:

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/ zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie: heeft de gevraagde documenten niet tijdig voorgelegd, namelijk bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen Belg, bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor Belg en familie.

Er dient gemeld te worden dat uit de bestreden beslissing enkel aangeeft dan niet "binnen de gestelde termijn" de gevraagde documenten heeft binnengebracht.

Er heeft geen in concreto-beoordeling en toepassing van de gestelde wetgeving toegepast om de bijlage 20 zonder BGV aan verzoeker af te geven.

Het zorgvuldigheidsbeginsel in samenlezing met het redelijkheidsbeginsel vereisen dat verwerende partij duidelijk aangeeft binnen welke termijn (i.e.: aangeven van data) de gevraagde documenten moeten worden bijgebracht.

Verder moet verwerende partij de houding van verzoeker toetsen aan de criteria van de wet en aangeven wanneer verzoeker al dan niet zijn documenten al dan niet heeft aangegeven en in functie daarvan in concreto aangeven dat verzoeker die termijnen al dan niet respecteerde.

Het is niet zorgvuldig noch afdoende om louter te stellen dat niet “binnen de gestelde termijn” de gevraagde documenten zijn binnengebracht.

Met andere woorden blijkt uit de bestreden beslissing dat er geen persoonlijke beoordeling/behandeling van het dossier van verzoeker en de Stad Antwerpen, er zich van heeft afgedaan door een “pro forma”-weigerings (lees: bijlage 20 zonder BGV) te nemen.

Dit is in strijd met de in het eerste middel aangehaalde bepalingen en/of beginselen van behoorlijk bestuur, van de zorgvuldigheid en redelijkheid.

In casu is de bestreden beslissing onredelijk, onzorgvuldig en disproportioneel genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte en in feite een afdoende motivering te verschaffen aan verzoeker.

De verwerende partij heeft kennelijk onredelijk en kennelijk onzorgvuldig gehandeld. Minstens maakt verzoeker aannemelijk dat er geen redelijke en zorgvuldige in concreto-beoordeling heeft plaatsgehad van het dossier van verzoeker.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert immers, met verwijzing naar artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit, dat de verblijfsaanvraag van verzoeker moet worden geweigerd omdat hij niet binnen de gestelde termijn heeft aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een Unieburger. Verzoeker heeft namelijk de gevraagde documenten, zijnde een bewijs van voldoende en regelmatige bestaansmiddelen van de Belg en een bewijs van ziektekostenverzekering dat geldig is in België voor de Belg en zijn familie, niet tijdig voorgelegd.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit. Deze bepaling luidt als volgt:

“§1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden " Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van zes maanden te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden " van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit blijkt aldus dat verzoeker, in zijn hoedanigheid van familielid van een Unieburger, bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats een aanvraag kan indienen voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger. Artikel 52, §2 van het Vreemdelingenbesluit stipuleert dat de vreemdeling bij het indienen van zijn aanvraag of *“ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag”* bepaalde stukken, zoals de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij aan de voorwaarden om te genieten van een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voldoet, moet overmaken aan het gemeentebestuur.

In het administratief dossier bevindt zich een bijlage 19ter van 14 mei 2024, die door verzoeker werd ondertekend, en waarin wordt gesteld:

“Hij/zij wordt verzocht binnen de drie maanden, ten laatste op 14/08/2024 de volgende documenten over te leggen:

- Bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen Belg*
- Bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor Belg en familieleden”*

Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker de gevraagde documenten ten laatste op 14 augustus 2024 aan het bestuur heeft overgemaakt. Uit het administratief dossier blijkt wel dat verzoeker op 7 september 2024 loonfiches van zijn Belgische partner en een bewijs inzake ziektekostenverzekering heeft overgemaakt, doch dit valt niet binnen de gestelde termijn. Verweerder motiveert in de bestreden beslissing dan ook het volgende:

“Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/ zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie: heeft de

gevraagde documenten niet tijdig voorgelegd, namelijk bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen Belg, bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor Belg en familie.”

Verzoeker hekelt dat verweerder in de bestreden beslissing duidelijker had moeten aangeven binnen welke termijn, met concrete data, de gevraagde documenten moesten worden bijgebracht. Daarnaast betoogt verzoeker dat zijn aanvraag gezinshereniging niet zonder meer kan worden geweigerd zonder dat er een concrete, persoonlijke beoordeling wordt gemaakt aan de hand van de toepasselijke wetgeving.

De Raad kan verzoeker hierin niet volgen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen naar artikel 52 van de Vreemdelingenwet. Uit artikel 52 van de Vreemdelingenwet volgt onomstotelijk dat de gevraagde documenten ten laatste *“binnen de drie maanden na de aanvraag”* aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Daarenboven blijkt uit de bijlage 19ter van 14 mei 2024 dat aan verzoeker expliciet werd verduidelijkt dat hij de gevraagde documenten *“binnen de drie maanden, ten laatste op 14/08/2024”* moest overmaken aan verweerder. Gezien verzoeker de bijlage 19ter heeft ondertekend, kan er redelijkerwijs van worden uitgegaan dat hij kennis heeft genomen van dit document. In ieder geval toont verzoeker niet aan dat hij niet op de hoogte is gesteld van het feit dat hij alle gevraagde documenten ten laatste op 14 augustus 2024 diende over te maken aan het gemeentebestuur.

Er kan dan ook niet worden ingezien welk belang verzoeker erbij zou hebben dat de bovenvermelde datum, zijnde 14 augustus 2024, nogmaals uitdrukkelijk in de bestreden beslissing zou worden hernomen. Immers blijkt voldoende uit de motieven van de bestreden beslissing dat verzoeker de gevraagde documenten niet binnen de in artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit gestelde termijn aan het bestuur heeft overgemaakt. Dit wordt bovendien niet betwist door verzoeker. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet *“verder”* te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing *“het waarom”* of *“uitleg”* dient te vermelden.

Waar verzoeker met zijn betoog lijkt aan te geven dat het gemeentebestuur, vooraleer hem een bijlage 20 af te geven, de inhoudelijke voorwaarden voor het recht op verblijf van meer dan drie maanden had moeten aftoetsen aan zijn persoonlijke situatie, kan hij evenmin worden gevolgd. Artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit is immers duidelijk: wanneer het familielid na afloop van de periode van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Uit niets blijkt dat de gemachtigde van de burgemeester eerst de grondvoorwaarden voor een verblijfsrecht overeenkomstig, in dit geval, artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, had moeten onderzoeken.

Een schending van de aangevoerde algemene beginselen in het licht van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is dan ook ongegrond.

2.3 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van zijn middel, zet verzoeker het volgende uiteen

“Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin.

De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Uit de volgende elementen maakt verzoeker aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoeker en zijn Belgische partner.

Bovendien is er sprake van een voldoende hechte relatie tussen de verzoeker en diens Belgische partner. Het is nagenoeg onmogelijk voor verzoeker om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van zijn sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.

Verwerende partij heeft echter onvoldoende rekening gehouden met deze elementen en overwegingen.

Verzoeker maakt minstens aannemelijk dat verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoeker en zijn Belgische partner ondergaan.

Gelet op dit alles maakt verzoeker minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk onproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.”

2.4 Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In casu wordt in de bestreden beslissing aan verzoeker het verblijfsrecht, dat door hem werd gevraagd op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, geweigerd met toepassing van artikel 52, §3 van het van het Vreemdelingenbesluit. Dit betreft een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat er geen inmenging is en er geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM geschiedt.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat voor gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135).

De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht

beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. De Raad merkt daarbij op dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de omstandigheden bepaalt waarin de wettelijk samenwonende partner van een Belg het recht op verblijf heeft. Ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, wanneer de wetgever deze reeds voorzien heeft in de relevante bepalingen van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772). Bijgevolg staat in dit kader het opleggen aan de administratieve overheid om een belangenafweging te doen, gelijk aan het feit dat de vreemdeling niet moet voldoen aan de wettelijke voorziene voorwaarden om van een gezinshereniging te kunnen genieten. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet aannemelijk maakt dat verweerder *in casu* ten onrechte besloten heeft dat niet tijdig is bewezen dat verzoeker zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden.

De Raad wijst er nog op dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt, zodat de bestreden beslissing ook geen scheiding impliceert tussen verzoeker en zijn partner, zelfs niet van tijdelijke aard. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn privé- en gezinsleven daadwerkelijk worden verbroken door de bestreden beslissing, en toont evenmin aan hoe de bestreden beslissing zou leiden tot onoverkomelijke hinderpalen voor de voortzetting van zijn privé- en gezinsleven. De Raad meent dan ook dat de bestreden beslissing geen disproportionele maatregel vormt die artikel 8 van het EVRM zou schenden.

Ten overvloede dient erop te worden gewezen dat het verzoeker vrij staat een nieuwe aanvraag tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een Unie burger in te dienen en ditmaal de gevraagde stukken tijdig over te maken aan het gemeentebestuur.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Het tweede middel is dan ook ongegrond.

2.5 In een derde middel voert verzoeker de schending aan van “*substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten, met name exceptie van onbevoegdheid*”, met name van de artikelen 11 en 15 van het Ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Delegatiebesluit) en van artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit.

Ter adstruering van zijn derde middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“Artikel 52 § 3 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt het volgende:

“§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. [...]”

Artikel 11 en 15 van MB van 18/03/2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: MB van 18/03/2009) bepalen het volgende:

Artikel 11 bepaalt:

“Aan de Burgemeester of zijn gemachtigde wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing [1 van artikel 7, eerste lid, 1° en 2°, van de wet van 15 december 1980]”

Artikel 15 bepaalt:

“Aan de Burgemeester of zijn gemachtigde wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van artikel 21, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981.”

Aangezien de bestreden beslissing genomen is door de heer/mevrouw TB – SA59231 en als volgt geformuleerd in de bestreden beslissing:

[...]

Dat uit het MB van 18/03/2009 slechts in artikel 11 en 15 bevoegdheden aan de burgemeester worden gegeven.

In artikel 52 § 3 van het Vreemdelingenbesluit wordt enkel gesproken van het “gemeentebestuur” en verder niets.

Verzoeker weet niet wie die “TB – SA59231” eigenlijk is. Is het de burgemeester ? of is het een gemachtigde? Wat is de naam en voornaam van deze persoon? Wat is de betekenis van “TB – SA59231”? Is deze persoon al dan niet bevoegd (lees: gemachtigd) om de bestreden beslissing te nemen en te ondertekenen?

Op al deze vragen blijkt het antwoord schuldig.

Dat de bestreden beslissing genomen volgens verzoeker genomen is door een daartoe onbevoegde ambtenaar en aldus vernietigd dient te worden. Aan de hand van de bestreden beslissing kan niet uitgemaakt worden wie de bestreden beslissing heeft genomen. Minstens moet de naam en voornaam, evenals de functie van de ondertekenaar (beslissers) vermeld worden, quid non in casu.

Dat niet kan achterhaald worden of de bestreden beslissing genomen werd door een daartoe gemachtigde ambtenaar (bestuurslid) en dit een schending uitmaakt van een substantieel en op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereiste, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden.”

2.6 Verzoeker betoogt dat hij niet kan nagaan wie de steller van de bestreden akte is, nu deze enkel werd ondertekend met “TB – SA59231”. Verzoeker stelt zich dan ook de vraag of deze persoon al dan niet bevoegd is om de bestreden beslissing te nemen.

Verweerder zet in zijn nota met opmerkingen uiteen dat de bestreden beslissing werd getroffen door een gemachtigde van de burgemeester, hiertoe gemachtigd bij delegatiebesluit van 5 juni 2019. Uit de bijlage bij het delegatiebesluit, die beiden door verweerder worden aangebracht, blijkt dat dit delegatiebesluit onder meer van toepassing is op de persoon met de initialen T. B. en het personeelsnummer “SA59231”.

Zoals verweerder terecht opmerkt, ligt er een delegatiebesluit van 5 juni 2019 van de burgemeester van de stad Antwerpen voor, getiteld “Loketwerking – Machtiging of delegatie van taken of tekenbevoegdheid van het gemeentebestuur of de burgemeester – Goedkeuring”. In artikel 2 van dit delegatiebesluit wordt bepaald dat de burgemeester onder meer de taken toegewezen aan het gemeentebestuur of de burgemeester in de Vreemdelingenwet of de uitvoeringsbesluiten ervan delegeert aan de personeelsleden van de dienst Ondernemen en Stadsmarketing/Loketwerking opgenomen in de bijlage van het besluit. In de bijlage is een lijst terug te vinden met voornamen en namen van personeelsleden, vergezeld van hun uniek personeelsnummer. In deze lijst is ook de naam T. B. opgenomen, vergezeld van het personeelsnummer SA59231.

Gelet op het voorgaande kan verzoeker niet ernstig voorhouden dat niet kan worden nagegaan wie de bestreden beslissing heeft ondertekend en of deze persoon daartoe was gemachtigd. De Raad wijst er verder op dat geen enkele wettelijke bepaling in het algemeen voorschrijft dat een administratieve rechtshandeling dient te zijn ondertekend om rechtsgeldig te zijn. Ook de Vreemdelingenwet stelt niet dat een beslissing betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dient te zijn ondertekend om rechtsgeldig te zijn. Wel dient elk optreden van een overheid zijn oorsprong te vinden in wettelijke bepalingen die haar bevoegdheden toekent. Wanneer een overheid optreedt op een domein dat niet aan haar bemoeiing is overgelaten, is er sprake van machtsoverschrijding. De bevoegdheid van de steller van de akte is een kwestie die de openbare orde raakt. Hieraan kan men verbinden dat op grond van de vermeldingen van de akte moet kunnen worden nagegaan of zij werd opgesteld door een bevoegde ambtenaar aangezien er geen vermoeden bestaat dat de akte uitgaat van de bevoegde ambtenaar. Door het feit dat een ambtenaar een beslissing ondertekent, eigent hij zich de beslissing toe en authentificeert hij deze: hiermee toont hij aan dat hij degene is die de beslissing heeft getroffen. Het geheel maakt dat nagenoeg volledig is bewezen dat de bevoegde ambtenaar de beslissing heeft getroffen.

Gelet op het voorgaande kan de Raad enkel besluiten dat op grond van de vermeldingen in de bestreden beslissing onbetwistbaar kan worden nagegaan dat deze werd opgesteld door een daartoe gemachtigd ambtenaar, namelijk T. B., wiens identiteit blijkt uit de bijlage bij het delegatiebesluit van 5 juni 2019. De bestreden beslissing is ondertekend door een aangestelde van de burgemeester die hiertoe gemachtigd werd door het delegatiebesluit van 5 juni 2019. Verzoeker toont met zijn beschouwingen het tegendeel niet aan en kan niet ernstig voorhouden dat onmogelijk kan worden nagegaan wie de bestreden beslissing heeft genomen.

Tenslotte toont verzoeker niet aan op grond van welke rechtsregel het verplicht zou zijn de volledige naam en graad van de ondertekenende ambtenaar in de bestreden beslissing te vermelden.

Het derde en laatste middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend vijftientig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN